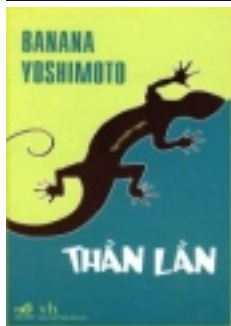

Thần lằn

Contents

Thần lằn	1
1. 1. Mới Cưới	1
2. 2. - Phần 1	6
3. 2. - Phần 2	13
4. 4. Xoắn Ốc	18

Thần lằn

Giới thiệu

Với sáu câu chuyện trong tuyển tập truyện ngắn đầu tay này, tác giả của Vĩnh biệt Tugumi, Kitchen,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-lan>

1. 1. Mới Cưới

Mới Cưới

Trên tàu điện, chỉ duy nhất một lần trong đời, tôi đã từng gặp một người vô cùng vĩ đại. Chuyện đã lâu rồi nhưng tôi vẫn nhớ như in.

Đó là thời gian khoảng một tháng sau khi tôi lấy Atsuko. Lúc bấy giờ tôi mới hai tám tuổi và đêm ấy đã say mềm. Ga đáng ra tôi phải xuống vụt qua. Trên toa lúc đêm khuya chỉ có bốn người kể cả tôi.

Không muốn về nhà, tôi tự nhủ mình là đảng nào thì cũng không kịp mất rồi. Vừa mới đây thôi, với đôi mắt của kẻ say, tôi thấy thềm ga quen thuộc từ từ dừng lại rồi đột ngột đứng yên. Cửa toa mở ra đón ngọn gió đêm trong lành ủa vào. Rồi cánh cửa một lần nữa khép lại, thật chặt, như thể đã vĩnh viễn đóng lại. Tàu điện bắt đầu chậm chậm chuyển bánh. Nó lần lượt chạy ngang qua những tấm biển hiệu sánh đèn neon tôi đã thuộc lòng. Tôi cứ ngồi, lặng lẽ trông chúng khuất dần vào khoảng không.

Tại ga kế tiếp, ông lão đó lên tàu. Ông ta trông giống một người già vô gia cư, quần áo rách rưới, râu tóc mọc dài dính bết, người bốc lên mùi hôi khác thường. Ngoài tôi ra, ba người khác cùng toa y như nghe thấy ám hiệu, chẳng ai bảo ai cùng tự động chuyển chỗ sang hai đầu toa. Không buồn cử động, tôi cứ ngồi lún sâu trong ghế của mình ở chính giữa toa xe. Tôi thấy chẳng có vấn đề gì với người đàn ông này và thậm chí còn có đôi chút ác cảm với mấy người vừa rồi. Họ phản ứng rõ ràng là hơi thái quá.

Ông lão chẳng hiểu sao lại ngồi sát cạnh tôi. Nín thở, tôi cố không nhìn sang phía ông.

Trên tấm kính khung cửa sổ phía đối diện, tôi nhìn thấy hình ảnh của gương mặt tôi và mặt ông lão kề bên nhau hằn bóng lên những ánh đèn thành phố rực rỡ và bóng tối đen thẫm. Về mặt tôi trên kính cửa sổ lúc ấy trông lo lắng đến mức chính tôi cũng thấy buồn cười.

“Sao lại không muốn về nhà?”

Ông ta cất tiếng, giọng khàn khàn, sang sảng. Thoạt tiên, tôi hoàn toàn không để ý rằng những lời nói đó dành ỉnh. Hẳn là bởi mùi hôi của ông lão làm ngưng trệ mọi suy nghĩ của tôi. Tôi nhắm mắt, vờ như đang ngủ. lát sau, ông lại nhòm hán vào tôi và hỏi.

“Không muốn về thật ra vì lý do gì?”

Tôi nhắm mắt chặt chặt hơn. Lần này là bởi thật ra tôi biết ông lão đang nói chuyện với mình. Trong tai tôi chỉ còn nghe thấy tiếng bánh tàu nghiêng lên đường ray đều đặn, nhịp nhàng.

“Trông tôi như thế này mà anh vẫn không muốn về ư?”

Ông nói. Dù đang nhắm mắt tôi vẫn nhận thấy rõ ràng sự biến đổi trong âm điệu. Giống như trong một cuốn băng bị tua nhanh, đến giữa câu, giọng nói đột nhiên méo đi, cao vút lên. Đầu óc tôi choáng váng, và mọi thứ xung quanh tôi như trôi tuột vào một không gian khác. Tiếp đó, mùi hôi khỉu khiếp tự dưng cũng mất hẳn, dần dần thay vào đó là mùi nước hoa dịu dịu, ngọt ngào, tựa như từ những đóa hoa... Vì đang nhắm mắt tôi càng cảm nhận rõ rệt mùi hương ấy. Thoang thoang như mùi da thịt phụ nữ hòa quyện với hương hoa tươi. Không thể cưỡng lại, tôi bèn mở mắt ra nhìn.

Và rồi, tìm tôi như ngừng đập.

Không hiểu sao, bên cạnh tôi, ngay chỗ của ông già vô gia cư, bỗng dưng xuất hiện một cô gái. Vội vàng nhìn ra hai đầu toa xe xem có ai cùng chứng kiến sự biến đổi kỳ lạ này không, nhưng tôi thấy mọi người trở nên cách xa tít tắp như ở trong một không gian khác, ngăn cách với tôi bởi một bức tường trong suốt, tất cả vẫn đang ngồi lắc lư, về mặt mặt mỗi giống hệt lúc trước. Tôi nhìn cô gái một lần nữa và bản khoăn không biết có chuyện gì đã xảy ra và sự thay đổi này không biết đã diễn ra tự bao giờ.

Nàng ngồi đó, kiêu kỳ nhìn thẳng về phía trước.

Tôi không rõ nàng là người nước nào. Nàng có đôi mắt màu nâu xám, mái tóc dài màu nâu thẫm, mặc váy liền đen, đôi chân thon dài xỏ trong đôi giày da cao gót cũng màu đen nốt. Cương mặt nàng rất quen, chắc hẳn tôi đã thấy đâu đó rồi, như gương mặt một nữ nghệ sĩ tôi hâm mộ, cô bé của mối tình đầu, cô em họ, gương mặt mẹ hay người phụ nữ lớn tuổi mà tôi từng ham muốn lúc dậy thì... Trên khuôn ngực đầy đặn của nàng cài một đóa hoa tươi. Chắc hẳn nàng vừa đi dự tiệc về. Thế nhưng vừa mới rồi ông già bản thủ còn ở đây kia mà? Ông ta đã biến đi đâu vậy?

“Chẳng lẽ anh vẫn không muốn về sao?”

Cô gái hỏi. Bằng giọng nói ngọt ngào như mùi hương lan tỏa. Tôi cố gắng thuyết phục mình rằng đây chỉ là cơn ác mộng khi say. Chỉ là như ấy thôi, một giấc mơ như truyện vệt con xấu xí, một sự hóa thân từ ông lão ăn xin thành người đẹp. Trong khi vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì, tất cả những gì tôi có thể làm là chấp nhận những điều đang diễn ra trước mắt.

“Trông cô như vậy tôi càng không muốn về.”

Tôi đáp. Chính bản thân cũng thấy bất ngờ trước sự bình tĩnh của mình. Cảm giác như miệng tôi tự động mở tung cánh cửa trái tim. Tàu điện lại dừng, ở ga, nhưng không hiểu sao không một ai bước lên toa này. Hành khách thưa thớt leo lên hai toa xe bên cạnh đều có bộ mặt tằm tối uể oải, thậm chí còn không buồn nhìn về phía tôi. Tôi tự hỏi không biết họ có muốn đi và đi mãi như mình hay không.

“Anh thật kỳ lạ.”

Cô gái nói.

“Đừng vội kết luận.”

Tôi đáp.

“Tại sao?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi. Đóa hoa trên ngực rung rinh. Tôi bắt gặp đôi mắt to với hàng mi dày rợp bóng. Sâu thăm thẳm và xa vời với không thấy đáy, đôi mắt gợi nhớ tới vòm trần tôi được chiêm ngưỡng lần đầu khi đến thăm Cung Thiên văn hồi còn nhỏ: Cả vũ trụ bao la bị nhốt gọn trong một không gian nhỏ nhường này.

“Vừa lúc này cô vẫn còn là ông lão bán thủy cơ mà?”

“Dù có là ai đi nữa thì anh cũng vẫn sợ tôi còn gì.”

Cô nói.

“Kể cho tôi nghe về vợ anh đi?”

“Cô ấy bé nhỏ thôi.”

Tôi có cảm giác đang quan sát bản thân mình nói huyền thoại từ đằng xa. “Hình như mày đang xưng tôi thì phải,” tôi tự nhủ.

“Cô ấy thấp, mảnh dẻ, tóc dài. Và mắt thì như kẻ chỉ, nên ngay cả khi cô ấy nổi giận trông vẫn như đang cười.”

“Buổi tối về nhà, mở cửa ra thì anh thấy cô ấy đang làm gì?”

Rõ ràng là cô gái đã hỏi như thế đấy.

“Cô ấy sẽ tươi cười bước ra đón tôi, như thể đang làm một sứ mệnh thần thánh. Trên bàn luôn bày sẵn hoa hoặc bánh kẹo. Từ góc phòng vọng ra tiếng ti vi. Tôi có thể nói chắc là cô ấy đang móc dờ một tấm đăng ten. Lúc nào cũng có bát cơm mới dâng thấp hương trên bàn thờ tổ tiên. Sáng chủ nhật khi thức giấc tôi thường nghe có tiếng máy hút bụi hay máy giặt đang chạy. Vợ tôi hay tán gẫu vui vẻ thái quá với bác gái bên hàng xóm. Tối nào cô ấy cũng đi cho con mèo nhà hàng xóm ăn. Cô ấy khóc sụt sùi khi xem phim truyền hình nhiều tập, hát bằng giọng mũi the thé khi ngâm mình trong bồn tắm, và nói chuyện với thú nhồi bông lúc phủ bụi cho chúng. Khi nói chuyện điện thoại với bạn bè, cô ấy cười ngặt nghẽo trước bất cứ điều gì họ nói, và nếu đó là bạn học phổ thông ở quê, cô ấy sẽ buồn hàng giờ. Nhờ Atsuko mà căn phòng của chúng tôi sống động hơn đến mức đôi lúc tôi chỉ muốn hét to lên ”Này, em thôi đi có được không. Đúng là phát điên lên được.”

Tôi nói thao thao một hồi. Cô gái gật đầu.

“Hiểu, tôi hiểu mà.”

“Cô có vẻ hiểu nhiều chuyện quá nhỉ.”

Nghe tôi nói thế, cô gái cười. Khác với nụ cười của vợ tôi, nhưng vẫn là kiểu cười ngày xưa ngày xưa rõ ràng tôi đã biết. Nó làm tôi nhớ lại thuở còn là thằng nhóc mặc quần cộc, giữa mùa đông đến trường cùng với lũ bạn, vừa đi vừa kêu văng lên lạnh nhĩ, lạnh quá đi mất, rồi bất giác cùng cười ầm ĩ. Những cảnh tượng như thế - những nụ cười đồng cảm - vẫn liên tục hiện lên trong tâm trí tôi, và thực sự tôi đã bắt đầu thấy thoải mái trên chiếc ghế tàu này.

“Anh đến Tokyo từ khi nào vậy?”

Cô gái hỏi. Tôi để ý thấy từ “Tokyo” phát ra từ môi nàng nghe rất lạ. Tôi nói.

“Đợi một chút, cô nói tiếng nước nào thế?”

Cô gái gật đầu, rồi đáp.

“Không phải là tiếng của nước nào cả, tôi nói thứ tiếng mà chỉ có anh, và tôi, mới hiểu được thôi. Luôn có thứ ngôn ngữ mà anh chỉ có thể dùng với những người nhất định. Thật đấy. Như là với vợ, với cô gái từng chung sống trước đây, với bố, với bạn bè, thứ ngôn ngữ đặc biệt mà chỉ họ và anh mới hiểu.”

“Nếu không phải chỉ có hai người nói chuyện với nhau thì sao?”

“Trường hợp có ba người, nó sẽ trở thành ngôn ngữ chỉ dành cho ba người với nhau, thêm người thứ tư xuất hiện, ngôn ngữ lại một lần nữa thay đổi. Anh biết không, tôi quan sát thành phố này đã lâu. Tôi biết thành phố này có rất nhiều người như anh, những người rời quê lên đây một mình. Tôi nói chuyện với anh bằng thứ tiếng của những người không hoàn toàn cảm thấy thoải mái khi sống trong một thành phố lớn. Anh có biết là những người sống cả đời ở Tokyo sẽ không bao giờ hiểu được thứ tiếng đặc biệt đó không? Nếu có một bà cụ sống cô độc ngồi đây, tôi sẽ nói ngôn ngữ của nỗi cô đơn. Nếu là khách làng chơi, tiếng nói của tôi sẽ lại biến thành thứ ngôn ngữ dục vọng. Tôi dùng ngôn ngữ như vậy đấy.”

“Vậy nếu tôi, bà lão, gã khách làng chơi và cả cô nữa muốn nói chuyện với nhau thì sao?”

“Anh thật là một gã nhiều lý lẽ. Nếu thế thì cả bốn chúng ta sẽ tìm được sợi chỉ ràng buộc chúng ta với nhau, một số đăng ký riêng chỉ cho bốn chúng ta chứ không phải bốn người bất kỳ nào khác trên thế giới này.”

“Có thật thế không nhỉ.”

“Trở lại câu hỏi trước của tôi đi. Anh lên Tokyo từ khi nào?”

“Từ năm tôi mười tám. Sau khi mẹ mất tôi lập tức rời nhà đi ngay và ở Tokyo suốt từ hồi đó tới giờ.”

“Sống chung với Atsuko anh thấy thế nào?”

“À, thực sự thì đôi khi tôi cảm thấy như hai chúng tôi sống ở hai thế giới, nhất là khi cô ấy cứ nói đi nói lại hết mấy việc vớ vẩn hàng ngày lại đến những chuyện lật vật không đâu, toàn những chuyện vô nghĩa. Ở bên cạnh Atsuko giống như sống với một người nội trợ điển hình. Ý tôi là, tất cả những gì cô ấy nói đến là nhà chúng tôi.”

Những hình ảnh được khắc họa rõ nét bỗng ùa về tràn ngập tâm trí tôi: Đôi chân mẹ mang đôi dép đi trong nhà loạt xoạt ngang qua bên giường ngày tôi còn bé, khi thậm chí chưa có cả ký ức, tấm lưng của em gái bé bỏng đứng khóc khi con mèo mình nuôi bị chết. Những hình ảnh đó như những cái nhìn chăm chú khắc sâu trong trí nhớ. Tôi cảm thấy được kết nối với chúng, cho dù chúng đã quá cách xa, và tìm thấy niềm an ủi trong ý nghĩ rằng chúng thực sự tồn tại, hiện hữu gần gũi.

“Cảm giác như vậy thật sao?”

“Còn cô thì sao? Cô đang đi đâu thế?”

Tôi hỏi.

“Tôi cứ lên tàu điện như thế này và quan sát mọi thứ hàng giờ liền. Với tôi, tàu điện như một đường thẳng không có điểm dừng, nên chẳng biết từ bao giờ nữa tôi cứ làm mãi một việc là lên tàu và đi. Tôi chắc là hầu hết mọi người đều nghĩ về tàu điện như những chiếc hộp nhỏ an toàn chở họ đi về giữa gia đình và công sở. Người ta chỉ là khách qua đường, lên tàu rồi xuống, nhưng tôi không thế. Anh không nghĩ thế sao?”

Nàng nói.

“Tất nhiên là tôi nghĩ thế, nếu không thì sáng sáng tôi sẽ sợ quá mà không lên tàu nữa. Tôi sẽ không biết được là mình sẽ về đâu, và sẽ trở thành người ngày ngày lang thang vô định mất.”

Tôi đáp. Nàng gật đầu. Rồi tiếp.

“Tất nhiên là tôi không khuyên anh nghĩ theo cách của tôi. Nếu coi cuộc đời là một kiểu tàu điện và không bán khoản về những thứ như căn nhà phải quay về hay công việc đang dở dang thì hầu như mọi người khi lên tàu đều ngay lập tức có thể đi xa tới không ngờ, chỉ vền vẹn với số tiền có sẵn trong ví.”

“Tôi chắc là cô nói đúng.”

“Cứ khi nào lên tàu là tôi lại nghĩ tới điều này.”

“Cô rảnh rồi nhỉ.”

“Khi đã lên tàu, tất cả chúng ta đều ở trong cùng một không gian với rất nhiều người khác. Người thì đọc sách, người thì dán mắt xem quảng cáo, người thì nghe nhạc. Còn tôi thì, cùng lúc đó, suy ngẫm về những khả năng của xe điện.”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao lại là một cô gái đẹp ở đây?”

“Vì tôi muốn nói chuyện với anh, người đã không xuống ở ga đáng lẽ phải xuống. Tôi muốn biết tại sao. để thu hút sự chú ý của anh thì tôi phải làm gì đó thôi.”

Tôi không thể hiểu nổi mình đang nói với ai và nói chuyện gì nữa. Thế nhưng tàu điện, như một điệp khúc, cứ đỗ ở ga, rồi lại trượt vào màn đêm. Bao phủ trong bóng tối, thành phố nơi tôi sống trôi xa dần.

Người bên cạnh gây cho tôi một cảm giác thân quen kỳ lạ, như mùi hương lan tỏa trong bầu không khí từ nơi có cảm ghét hòa lẫn với yêu thương từ rất lâu trước khi tôi ra đời. Mặt khác, người đó cùng lúc mang lại cảm giác nguy hiểm nếu tiến lại quá gần. Trong lòng tôi cảm thấy chờn rợn. Không phải vì cơn say của bản thân hay nỗi lo lắng sợ mình phát điên, đó là cảm giác bé mọn một cách bản năng hơn thế. Giống như nhu cầu thôi thúc muốn chạy trốn của một con thú hoang khi tình cờ chạm trán một con thú khác rõ ràng to lớn và mạnh mẽ hơn nó, và đang nắm giữ nó mà chẳng nhọc công chút nào, tôi cảm thấy sự thôi thúc phải chạy trốn để bảo toàn mạng sống của mình.

“Ga gần nơi anh đồng ý, anh không bao giờ muốn xuống nữa cũng chẳng sao. Đó cũng là một lựa chọn.”

Tôi nghe loáng thoáng những lời nàng nói. Có lẽ nàng nói đúng, tôi nghĩ thầm. Im lặng kéo dài hồi lâu.

Trong âm thanh tàu điện và nhịp điệu lắc lư, tôi lặng lẽ nhắm mắt, hình dung ra ga gần nhà. Trước cửa ga buổi chiều muộn khi tôi đi làm về có đám hoa màu đỏ và vàng chẳng rõ tên gọi trồng trong bình binh ở quảng trường trước ga. Phía đối diện có một hiệu sách. Những người đứng đọc sách xếp hàng quay lưng lại phía tôi. Đúng vậy, phía tôi. Hình như bản thân tôi đã biến thành nhà ga, đang chăm chú quan sát khu vực trước ga. Mùi thơm của món xúp bay ra từ nhà hàng Trung Hoa. Đoàn người đứng xếp hàng mua món bánh bao đặc sản ở tiệm bánh Nhật. Một tốp nữ sinh trung học mặc đồng phục vừa cười đùa vừa thông thả đến kỳ lạ bước qua quảng trường. Làn sóng tiếng cười rộ lên từ họ, khiến vài cậu nhóc cấp ba bỗng rởn rợn căng thẳng khi đi ngang qua. Nhưng một cậu lại dường như chẳng thêm để ý đến mấy cô bé đó bình thần bước qua. Chắc hẳn cậu nhóc là tay có số đào hoa, cậu ta có khuôn mặt thật điển trai. Một nữ nhân viên văn phòng trang điểm hoàn hảo bước qua, vừa đi vừa ngáp ngủ. Đi tay không, chắc là mới bị sai đi đâu đó về. Có vẻ cô không muốn quay lại công ty. Cũng phải thôi, trời đẹp thế cơ mà. Một thương gia mua nước tăng lực tại quầy hàng, đứng uống ngay tại đó. Một số người khác đứng đây đó đợi nhau, vừa đọc cuốn sách bỏ túi, vừa nhìn ngắm người qua đường, rồi vội vã đi tới khi nhìn thấy người mình hẹn gặp. Những ông bà già chậm rãi bước vào trong tầm mắt tôi. Người mẹ ẵm con trên lưng. Dây taxi đủ màu sắc xếp hàng tại nơi đậu taxi, có khách lên xe liền rồ máy chạy khỏi ga nhanh như mọc cánh. Nhưng khối nhà vững chắc, cũ kỹ vì thời tiết gần đó và những khoảng đất trống chạy dọc bên hông con đường rộng rãi.

Cứ nghĩ tới việc mình sẽ chẳng bao giờ về lại nơi đây nữa, tất cả những cảnh vật đó lại như một cảnh ám ảnh trong một cuốn phim cũ, trở nên đầy ý nghĩa, khiến tôi ngạc nhiên tận đáy lòng ngực. Mọi sinh vật trong mắt tôi đều đáng yêu xiết bao. Nếu lúc nào đó tôi chết đi, chỉ hồn tôi còn tồn tại và trở về nhà vào một đêm mùa hạ, có lẽ thế giới cũng ngời lên cảm giác như thế.

Rồi Atsuko xuất hiện.

Nàng chậm rãi đi bộ tới trước nhà ga giữa trời mùa hạ. Nàng búi chặt tóc phía sau, dù tôi vẫn nói kiểu tóc đó làm nàng trông như mẹ vợ già ghê gớm. Mắt nàng rất nhỏ, không biết có nhìn rõ không nữa, hơn nữa nàng lại đang nheo mắt dưới ánh mặt trời rực rỡ khiến đôi mắt lại càng trở nên nhỏ đến mức chẳng thấy đâu nữa. Thay cho giỏ mua hàng, nàng xách một cái túi to. Có lẽ nàng muốn ăn món thịt nướng tại xe bán hàng trước cửa ga nên cứ đứng nhìn chăm chú. Nàng có mua không nhỉ? Cuối cùng nàng quyết định không mua nữa và rời khỏi chỗ đó. Ghé vào hiệu thuốc. Đứng nhìn không chớp mắt kệ bày dầu gội đầu. Dầu gội đầu loại nào mà chẳng giống nhau, không cần phải băn khoăn thế làm gì! Đừng làm điệu bộ nghiêm trọng thế nữa! Nàng ngồi xuống, vẫn còn đang phân vân. Một người đàn ông hình như đang rất vội vã vào Atsuko. Atsuko hơi loạng choạng. Xin lỗi. Không phải thế! Tại sao phải xin lỗi chứ? Với thằng cha đó, hãy làm dữ

vào, giống như vẫn đối xử với anh ấy! Nàng đã chọn được đầu gối. Đúng nói chuyện với bác bán hàng. Cười tủm tỉm. Nàng rời cửa hàng. Hình dáng bé nhỏ nhìn từ phía sau. Bé nhỏ đến nỗi có thể vạch thành ruột đường kẻ rồi biến mất. Một đường kẻ đen nhỏ. Chậm rãi bước. Trong từng bước chân thấm đẫm không khí của thành phố nhỏ này.

Căn nhà của chúng tôi là vũ trụ của Atsuko. Nàng chất đầy nhà những món đồ xinh xinh. Chúng là sự phân thân nho nhỏ của chính nàng. Hết thấy những đồ vật đó, từng cái một, đều được lựa chọn kỹ càng giống như chai dầu gội đầu. Thế rồi tự dưng nàng biến thành một người hoàn toàn khác, không phải mẹ cũng chẳng phải vợ, một sinh vật hoàn toàn khác.

Đối với tôi cái tấm lưới đẹp đẽ bao quanh tôi của sinh vật ấy vừa dai dẳng vừa dơ dáy, đồng thời lại thanh sạch tới mức tôi chỉ muốn bám chặt lấy nó, không chịu rời ra. Tôi sợ nó run người, đến nỗi không giấu nổi nó điều gì. Tôi đành phó mặc mình cho thứ ma lực bẩm sinh đó của nàng lôi kéo. Chẳng biết từ khi nào.

“Nghĩa là anh mới cưới phải không?”

Cô gái nói. Tôi tỉnh táo trở lại.

“Cứ nghĩ đến ngày ta kết thúc giai đoạn trăng mật thì thật là đáng sợ.”

“Đúng thế đấy. Nhưng bây giờ dù có cố gắng suy nghĩ thế nào thì cũng vô ích mà thôi. Tôi vẫn còn trẻ mà. Nghĩ nhiều chỉ tổ mệt đầu. Tôi về đây. Ga tới tôi sẽ xuống. Cũng hết say rồi.”

Tôi nói.

“Tôi rất vui.”

Cô gái bảo.

Tôi gật đầu.

Tàu điện chậm chậm tiến về phía trước giống như chiếc đồng hồ cát từ từ tuôn chảy hết thời khắc quý báu. Loa phóng thanh trên tàu thông báo tên ga sắp tới. Chúng tôi lặng im. Tôi không muốn chia tay. Tôi có cảm giác như đã ở đây từ rất rất lâu rồi. Như đã đi quanh Tokyo một vòng, nhìn thành phố từ mọi góc độ có thể, thăm mọi tòa nhà, thấy tất cả mọi người. Đó là cảm giác kỳ lạ khi đối mặt với một sinh mệnh bao gồm tất cả, từ nhà ga gần nơi tôi sống, đến đôi chút cảm giác xa cách tôi cảm nhận về cuộc hôn nhân của mình, về công việc và về cuộc sống nói chung, và về gương mặt nhìn nghiêng của Atsuko. Thành phố này đang hít thở mạnh mẽ, hút vào chính nó cái vô hạn mà tất cả những người sống nơi đây mang trong đầu mình.

Định bụng nói thêm vài lời, tôi quay sang bên cạnh. Cô gái đã biến trở lại thành ông già bần thủ, đang ngủ say sưa.

Tôi mất hết mọi lời lẽ, tàu điện lướt êm như một con thuyền từ từ cập vào bến tới. Xình, xe dừng lại, cửa mở ra. Tôi đứng dậy.

Vĩnh biệt người vĩ đại.

2. 2. - Phần 1

Thần Lăn

Trong câu chuyện này, tôi gọi nàng là Thần Lăn, hoàn toàn không phải vì nàng có hình xăm con thần lăn nhỏ xíu trên đùi.

Mắt nàng đen tròn. Đôi mắt của loài bò sát. Đôi mắt ngơ ngác, thờ ơ.

Nàng bé nhỏ, toàn thân giá lạnh, lạnh đến nỗi tôi chỉ muốn áp ủ nàng trong hai lòng bàn tay mình. Không phải như ôm một con gà chiếp hay một chú thỏ con, mà để tôi cảm thấy trong lòng bàn tay mình đôi chân sắc nhọn lạ thường đang nhột nhột động cựa, rồi khi hé nhìn vào tôi sẽ thấy cái lưỡi bé tí xíu màu đỏ thè ra, trong đôi mắt như hai viên bi thủy tinh tôi sẽ thấy phản chiếu khuôn mặt âu lo dường như đang mong muốn được yêu thương vỗ về một vật gì đó của chính mình.

Nàng gợi cho tôi cảm giác như thế.

“Em mệt.”

Bằng giọng không vui, Thần Lăn vừa nói vừa bước vào phòng.

Tôi không nhìn rõ khuôn mặt nàng, chỉ thấy tấm áo choàng trắng tỏa sáng. Nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng, tôi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Tôi định với tay bật đèn lên thì Thần Lăn đã nhanh hơn, trườn lên người tôi. Rồi nàng dụi thật mạnh đầu mình vào khoảng giữa hai và ngực tôi, lòng bàn tay lạnh buốt luồn vào trong áo ngủ. Bàn tay giá lạnh như băng chạm vào làn da trần đem lại cảm giác thật dễ chịu.

Tôi, hai mươi chín tuổi, là một chuyên gia tư vấn và điều trị bệnh tự kỷ ở trẻ em tại một bệnh viện nhỏ, và đã quen Thần Lăn được ba năm.

Chẳng biết từ khi nào, Thần Lăn hầu như không thể nói chuyện với ai ngoài tôi. Về cơ bản, con người không thể sống mà không trò chuyện với người khác. Vì vậy, tôi cho rằng mình chính là phao cứu sinh của nàng.

Nàng dụi mặt thật mạnh vào ngực tôi, ngay dưới xương quai xanh. Lúc nào nàng cũng làm vậy. Mạnh khùng khiếp, giống như nàng muốn xuyên vào người tôi vậy, đến phát đau lên. Khi nàng áp chặt vào ào tôi như thế, tôi đoán chắc là nàng đang khóc, nhưng không phải. Khi Thần Lăn ngẩng mặt lên, khuôn mặt nàng vẫn tươi tắn, cặp mắt nàng vẫn ngọt ngào, mềm dịu. Có lẽ buổi trưa nàng đã trút bỏ được một chuyện gì đó khó chịu rồi, như kiểu đã vùi mặt vào gối mà khóc chẳng hạn, hoặc có thể đơn giản là nàng đã mệt đến nỗi không muốn suy nghĩ thêm gì nữa, và việc nàng dụi đầu mạnh vào tôi chỉ là một cách tách rời y thức ra khỏi bản thể hiện đã quá mệt mỏi của mình.

Tôi nghi vậy.

Nhưng đêm hôm đó Thần Lăn đột ngột giải đáp thắc mắc của tôi.

“Thật ra, hồi nhỏ, em đã có thời gian bị mù.”

Lời thổ lộ của nàng vang lên bất ngờ trong bóng tối.

“Em bảo sao? Hoàn toàn không nhìn thấy gì hết à?”

Tôi ngạc nhiên hỏi nàng.

“Đúng thế đấy, hoàn toàn.”

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Bác sĩ nói đó là do chấn động thần kinh. Suốt từ lúc em năm tuổi cho tới khi tám tuổi.”

“Thế sao em lại nhìn lại được?”

“Nhờ được chăm sóc tận tình tại một bệnh viện nhỏ, giống như bệnh viện anh đang làm bây giờ.”

“À ra thế.”

Tôi đáp.

“Anh hỏi em điều này có được không? Tại sao em lại bị mù?”

Thần Lăn thở thật sâu rồi nói.

“Anh ạ, một việc khùng khiếp đã xảy ra ở nhà em. Và em đã tận mắt chứng kiến việc đó...”

“Nếu không thấy thoải mái thì em không cần phải nói đâu,” tôi bảo nàng.

Đường như nói ra điều đó có vẻ rất khó khăn đối với nàng, nhưng tôi không hiểu sao lại thế. Bố mẹ Thần Lân hãy còn khỏe cả và hiện đang sống hạnh phúc cùng nhau. Tôi đã có lần gặp họ. Nàng là con một, nên cũng chẳng phải lo lắng gì cho anh chị em. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy gia đình nàng gặp phải chuyện gì trong quá khứ.

“... Thật ra vì lúc nhỏ đã từng bị mù, nên nếu chỉ chạm vào thôi thì không yên tâm, em phải ấn thật mạnh. Nhất là lúc mệt mỏi, giác quan không còn nhạy bén, nếu không nhắm chặt mắt, rồi ấn thật mạnh, hay nắm thật chặt thì em không thể yên tâm được.” Nàng nói và siết chặt tôi.

“Anh bị đau à? Em xin lỗi nhé.”

“Anh không sao, đừng lo cho anh. Ở bệnh viện cũng có rất nhiều em nhỏ rất bám người lớn vì chúng cảm thấy bất an. Anh rất hiểu những điều em nói”

“Em biết là anh hiểu mà.”

“Mình lấy nhau đi, em chuyển tới đây, mình sống chung.”

Tôi đột ngột nói ra điều mình vẫn nghĩ từ trước tới giờ.

Thần Lân vẫn áp mặt lên ngực tôi, tiếp tục im lặng. Xuyên qua im lặng, tôi cảm nhận được nàng đang căng thẳng, tim đập thình thịch. Bên dưới lớp da khác lạ bao bọc một trái tim khác lạ. Tôi cảm nhận rõ rệt về một người xa lạ hằng đêm vẫn mơ những giấc mơ khác biệt với tôi.

“B...”

Thần Lân thì thầm, nhưng rõ từng tiếng. Rồi cô ngưng lại, không nói tiếp. Chúng tôi lại chìm vào im lặng. Tôi phán đoán một hồi. Bạc ác? Bị bỏ lại một mình? Biện pháp ngừa thai? Búp bê? B... là cái gì mới được chứ?

Cuối cùng, từ đôi môi đang áp chặt vào ngực mình, tôi đã nghe thấy câu trả lời.

“Bí mật của em.”

Lần đầu tiên gặp Thần Lân là thời gian tôi đi tập ở câu lạc bộ thể thao.

Tôi đi bơi ở đó hai tuần một lần, còn Thần Lân làm huấn luyện viên thể dục nhịp điệu. Một cô gái kỳ lạ, tôi thường nghĩ thế mỗi khi nhìn thấy Thần Lân.

Nàng nhỏ bé, thân hình săn chắc với đôi mắt xé u sầu, so với vẻ tươi vui của những huấn luyện viên khác, sự khác biệt chẳng biết là tốt hay xấu ấy khiến tôi thấy rất lạ lùng. Chẳng biết có phải là tình yêu hay không, nhưng thoát đầu tôi bị lôi cuốn bởi vẻ dị biệt ấy. Lần nào lên khỏi bể bơi tôi cũng thấy nàng đang dạy thể dục nhịp điệu tại phòng tập. Đối diện với một biển thân hình nung núc thịt đang chuyển động của các bà các mẹ, hình dáng nhỏ bé quá mức, lúc nào cũng như đang bất động trong đủ các tư thế khó của nàng trông tựa như một tác phẩm điêu khắc của Dali 1.

Tôi dùng từ “bất động” bởi nàng chuyển động uyển chuyển đến nỗi trông như không hề chuyển động chút nào. Mặc cho tiếng nhạc trong phòng có kích động đến đâu, riêng nàng vẫn như đang ở trong một thế giới hoàn toàn tĩnh lặng, một mình.

Trong lúc tôi tiếp tục quan sát nàng, một chuyện đã xảy ra.

Hôm đó, sau khi bơi xong, tôi cũng đi ngang qua trước cửa phòng tập. Nàng đứng trong phòng như thường lệ, hướng dẫn học viên viên bài tập trên thảm. Tôi vừa uống nước hoa quả, vừa lơ đãng nhìn cảnh tượng ấy, thậm chí nếu một ngày nào đó, cô gái này mà nghỉ không dạy nữa thì chán thật. Thời gian đấy, tôi vừa mới chấm dứt cuộc tình dài với một phụ nữ đã có chồng, hơn thế nữa lại còn bị người ta ruồng bỏ nên thấy mệt mỏi, chẳng còn hơi sức đâu mà tư tưởng tới chuyện yêu đương. Thế nên việc tự dưng có suy nghĩ như vậy khiến tôi cảm nhận có một cái gì đó đang nảy mầm trong mình.

Tôi có thể miêu tả chính xác cảm giác của mình khi đó - hồ hởi như một thiếu niên. Cảm giác đó rất giống với cảm giác tôi từng có vào một buổi tối mùa xuân ấm áp nhiều năm về trước, hẹn hò với một cô gái mới quen nhưng đã thâm cảm mến, ngồi trên tàu điện và nghĩ xem sẽ đưa nàng đi ăn tối hay đi uống nước ở đâu, không cần băn khoăn xem đêm nay có làm chuyện đó hay không, chỉ cần nhìn thấy những cử chỉ quan

tâm, những họa tiết trên chiếc khăn quàng nàng làm đáng vì mình, nếp gấp của tấm áo choàng hay nụ cười rạng rỡ, giống như được ngắm cảnh đẹp xa vắng, là đủ để tâm hồn mình cũng trở nên tươi đẹp.. Và khi tôi nhìn thấy Thần Lân ngày hôm đó, tất cả những niềm vui tưởng đánh mất từ rất lâu rồi ấy bỗng đột ngột trở lại như hương hoa xuân sức nức ngày xưa.

“Nào, về nhà thôi.” Khi tôi vừa nghĩ vậy và định cất bước đi khỏi thì bỗng nghe thấy tiếng kêu thét lên: “Ôi, đau quá...” Quay đầu lại, tôi thấy trong phòng tập, một bà đang ôm chặt lấy chân. “Điều này chắc là bị chuột rút rồi,” tôi nghĩ. Thần Lân tức tốc chạy đến bên cạnh, đặt tay lên chân bà ta. Trong phòng tập lơ mơ tối, tiếng nhạc vẫn đang vang lên, Thần Lân bình tĩnh xoa bóp chân cho người đàn bà đó, thành thực như một thầy thuốc. Khoảnh khắc tôi lặng ngắm nàng làm việc đó dường như kéo dài bất tận. Trong bóng tối, Thần Lân ngồi đó với cánh tay vươn ra, trông như pho tượng loang loáng tuyệt đẹp, tỏa sáng lung linh. Ngay lập tức khuôn mặt người đàn bà đó tươi tỉnh trở lại, Thần Lân cũng mỉm cười, môi đỏ thắm.

Qua tấm kính, tôi chỉ nghe lờ mờ được vài tiếng động và giọng nói, nên cảnh tượng trước mắt lại thêm phần huyền bí. Rồi Thần Lân đứng dậy. Khi nhìn thấy trên đôi chân đang duỗi ra, ở khớp đùi bên phải có hình xăm một con thần lân nhỏ xíu, tôi đã bị hạ gục hoàn toàn. Mỗi tình kỳ lạ của tôi và Thần Lân đã bắt đầu như vậy.

Quả thật công việc hiện tại đôi khi khiến tôi bất hảo. Nếu thật sự muốn giúp bệnh nhân, tôi không được hòa đồng, cộng hưởng với họ. Nhưng việc tránh né bước sóng của những người bệnh đang thiết tha yêu cầu sự cảm thông ấy thật khổ vô cùng. Việc này khó khăn như khi bụng đang đói, nhìn thấy một bàn bày đầy đồ ăn trước mắt mà phải ngoảnh mặt làm ngơ vậy. Những bệnh nhân của tôi tập trung toàn bộ năng lượng của họ vào việc yêu cầu tôi chia sẻ những cảm xúc của mình, thông báo với tôi từng ly từng tí mỗi khi họ giận dữ hay đau đớn. Những tôi vẫn luôn phải bình tĩnh, khách quan. Nói một cách hình ảnh, tôi phải giữ gìn ý thức của mình giống như nhân viên phục vụ bàn chuyên nghiệp, nghĩ rằng đó không phải của mình. Việc của tôi là phớt lờ những chiếc đĩa đầy món ngon và đơn giản là mang chúng đến nơi chúng cần tới.

Tôi luôn cố gắng tập trung vào mục tiêu của mình: giúp người bệnh khỏe lại. Nếu tôi kiểm soát được mình, tôi có thể duy trì sự khách quan đó. Tôi nhận ra rằng kỷ luật với bản thân như thế cũng là một kỹ năng thiết yếu trong công việc của mình.

Người bệnh thì không bao giờ chịu hợp tác. Việc này đôi khi làm tôi thấy mệt mỏi quá chừng. Nhất là những khi có điều gì đó khiến mình phải bận tâm như lúc này.

Vừa ăn trưa, tôi vừa nghĩ mãi không hiểu điều bí mật của Thần Lân là gì... Có khi chỉ đơn giản là vì nàng không muốn lấy tôi cũng nên.

Tôi hay ăn trưa ở tiệm mì bên cạnh công viên khá xa bệnh viện. Có lẽ vì ở đó tôi không phải chạm trán với bệnh nhân. Bên ngoài cửa sổ, cây cối xanh tươi thơm ngát, công viên tĩnh lặng, ngập tràn ánh nắng ban chiều. Trên những băng ghế dài, những nhân viên bán hàng và các cụ già đang thảnh thơi ngồi sưởi nắng, trông hoàn toàn hòa hợp, hoàn toàn đồng điệu, và có thể nói là đẹp... Mọi người, đàn ông, phụ nữ, đã già hay còn trẻ, ai ai trông cũng đều đẹp dễ. Điều đó khiến tôi bình tâm trở lại, nhớ ra vì sao từ đầu tôi đã chọn nghề này và tại sao nó lại khiến tôi hài lòng. Tôi tự nhủ “Tiếp tục làm việc thôi.” Dưới cùng một bầu trời, có lẽ Thần Lân cũng suy nghĩ giống tôi, và đang chăm chỉ làm việc.

Lần đầu tiên tôi mời Thần Lân đi ăn chính là buổi tối hôm tôi chứng kiến nàng chữa khỏi chân một cách thần kỳ cho bà học viên đó. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nàng trong trang phục dạo phố. Nàng mặc một chiếc áo len đen với quần Jeans giản dị, là như đang che giấu một điều gì đó. Cởi bỏ bộ đồ tập, nàng giống như mọi người khác, không có gì nổi bật.

Thần Lân chẳng bao giờ thêm che miệng e lệ khi cười. Gò má nàng lấm tấm tàn nhang và trang điểm cũng đậm quá mức. Nhưng tôi không quan tâm. Thậm chí cả dáng đi của nàng nữa. Tôi yêu nó, chỉ đơn giản là yêu thôi.

Mỗi lần nhìn nàng, không hiểu sao tôi luôn nghĩ đến từ “Sứ mệnh”. Giống như nàng đang phải mang một gánh nặng trên vai, bắt buộc, không thể chối từ, một sứ mệnh nghiêm trọng đến mức cảm nhận được. Không rõ tại sao tôi lại có cảm giác như vậy về nàng, chỉ biết nàng hấp dẫn tôi chính ở điểm đó. Khi một người như nàng cười hết cỡ, điều đó thật tuyệt vời, có cảm giác đầy mới là khuôn mặt tươi cười thực sự. Thần Lân rất biết cách mỉm cười.

Chúng tôi ăn tối tại một tiệm ăn Nhật nhỏ.

Ngồi đối diện nhau. Quán ăn vắng lặng chỉ có hai chúng tôi. Tôi hồi hộp như chưa từng hồi hộp bao giờ. Thần Lăn im lặng, ăn nhỏ nhẹ, hầu như không uống chút rượu nào.

Khi tôi nói với Thần Lăn rằng tôi thấy nàng là một huấn luyện viên giỏi, nàng đột ngột nói.

‘Ừm, nhưng tôi sắp thôi việc rồi. Từ tháng sau.’

Quá bất ngờ, tôi hỏi.

“Sao thế?”

“Có việc khác tôi muốn làm hơn.”

Thần Lăn mỉm cười.

“Việc gì vậy?”

Tôi hỏi.

“Hi vọng cô không phiền khi tôi hỏi như vậy. Chỉ vì cô thật sự có tài, nên tôi thấy tiếc thôi mà.”

“Có gì đâu, tôi sẽ theo học ở trường dạy châm cứu.”

Thần Lăn nói.

“Sao cơ?”

Tôi hỏi lại, thậm chí còn ngạc nhiên hơn.

“Tại sao lại thế?”

“Vì tôi biết trong chuyện đẩy mình còn có năng khiếu hơn rất rất nhiều. Chỉ cần nhìn qua là tôi đã phát hiện ra chỗ không ổn của người đối diện. Tôi cũng có thể chữa bệnh chỉ bằng cách chạm tay vào cơ thể. Vì thế tôi muốn nâng cao khả năng đó...”

“Lại có cả năng khiếu như thế nữa cơ à?”

“Có chứ anh!”

Trong lúc ăn món kem tráng miệng, nàng say sưa triết lý.

“Aerobic là một phương tiện tốt để biểu đạt bản thân bằng cơ thể, nhưng tôi đã nhận ra rằng thay vì tiếp tục dùng thân thể để biểu đạt cái bên ngoài, tôi cần phải giải phóng được cái có ở bên trong mình, nếu không tôi sẽ không bao giờ thấy thỏa mãn. Tôi đã luôn cố gắng duy trì sức khỏe bằng cách tích cực vận động, nhưng tôi vẫn nghĩ mình sẽ tìm một cách khác. Dù sao, tôi cũng đã ba mươi ba rồi mà.”

“Cái gì? Ba mươi ba tuổi á?”

Tôi tưởng nàng chỉ mới hăm nhăm.

“Đúng thế đấy, tôi lớn tuổi hơn anh nhiều.”

Thần Lăn cười.

Khi chia tay tại nhà ga, Thần Lăn nói với tôi:

“Cảm ơn anh đã mời tôi đi ăn. Anh thấy đấy tôi vốn chẳng có bạn bè, mà hầu như cũng ít khi gặp bố mẹ. Lâu lắm rồi tôi mới lại nói chuyện với người khác nên hình như nói quá nhiều rồi thì phải.”

Màn đêm tối thẫm. Vài người bước qua đường. Ngọn gió đêm. Cửa sổ các cao ốc. Tiếng chuông báo hiệu giờ khởi hành của tàu điện từ đâu đó vọng lại. Khuôn mặt bình thản của Thần Lăn. Và đôi mắt đen.

“Anh muốn gặp lại em.”

Tôi nói, rồi nắm lấy tay nàng.

Ôi, tôi muốn được chạm vào nàng, muốn tưởng như phát điên lên được. Thượng Đế ơi, chỉ cần được chạm vào tay nàng, tôi có thể làm bất cứ điều gì. Nên tôi đã làm thế. Tôi đã chạm vào tay nàng. Đơn giản là tôi không thể làm khác được.

Đó là điều tôi thực sự cảm thấy khi đó. Khởi đầu của chúng tôi không phải tình cờ, không phải như kiểu bạn tình cờ bị một cô gái cuốn hút, rồi hẹn hò với cô nàng, khi trời tối hai người cùng đi ăn, uống chút gì đó, rồi nhìn nhau bồn chồn. “Mình sẽ làm gì tiếp nhỉ?”, và bạn chỉ biết rằng có lẽ mình sẽ làm tình với cô ấy hàng đêm. Với Thần Làn, tôi bị choáng ngợp bởi khao khát muốn chạm vào nàng, hôn nàng, làm tình với nàng, không cần biết là làm thế nào để thực hiện được điều đó, tôi nhất định phải có nàng, Thần Làn chứ không phải ai khác. Ngay lập tức, ngay tại đây. Nước mắt dâng lên trong mắt tôi. Tôi quá muốn có nàng.

“Vâng, gặp lại sau nhé.”

Nàng nói, cho tôi số điện thoại.

Không ngoái đầu nhìn lại, nàng leo lên cầu thang của nhà ga. Dáng nàng biến mất trong làn sóng người đi lại trên sân ga. Đi mất rồi. Tôi bỗng có cảm giác mất mát giống như ngày tận thế.

Thần Làn đi học ở trường dạy châm cứu, rồi được cấp bằng.

Trong khi theo học ở trường, nàng đã được một bậc thầy khí công phát hiện ra năng khiếu đặc biệt và nhận làm đệ tử. Sau khi đi du học nửa năm tại Trung Quốc, nàng về nước, mở một phòng điều trị nhỏ. Nàng nổi tiếng chữa bệnh mát tay nên phòng điều trị rất đông bệnh nhân, phải tuyển thêm nhân viên.

Mỗi ngày, các bệnh nhân từ khắp nước Nhật đổ về chỗ nàng để chữa bệnh, trong đó có rất nhiều người mắc bệnh nặng. Họ đều nghe đồn mà tìm đến đây. Mặc dù ngày càng bận rộn nhưng khả năng điều trị của nàng không vì thế mà giảm đi. Chỉ có điều nàng ngày càng ít nói hơn. Có một lần, tôi đã thử ghé qua phòng điều trị của nàng. Đó là một căn phòng trong khu chung cư, chỉ có độc một chiếc giường. Bệnh nhân lặng lẽ xếp thành hàng dài chờ đến lượt vào khám. Phòng điều trị sơ sài đến nỗi nếu ai không biết có thể tưởng đây là phòng khám chui. Thần Làn mặc áo choàng trắng đi lại nhẹ nhàng trong phòng. Tôi có một cảm giác rất kỳ lạ. Thần Làn không dùng những lời lẽ ngọt ngào, vồn vã để chào đón bệnh nhân. Vì thế, nếu là người bệnh nhẹ, không cần thiết phải điều trị lắm thì lập tức sẽ không quay lại đây lần thứ hai. Nhưng những người mắc bệnh nặng, đã từng bị những cơ sở khác trả về rồi trôi dạt đến đây, đau đớn, cực khổ, bất an, thì lại bước ra khỏi phòng bệnh với cặp mắt rưng rưng lệ ngược nhìn nàng đầy biết ơn. Khi những bệnh nhân vốn bị liệt ra khỏi phòng khám trên đôi chân chính họ, dựa vào Thần Làn, người nhà đang đợi bên ngoài bỗng rơi nước mắt vì mừng vui. Nhưng Thần Làn chỉ hơi mỉm cười rồi lại tiếp tục chữa bệnh cho người tiếp theo.

“Nàng thật sự tận tâm với công việc,” tôi nghĩ. Nàng chỉ mong muốn được chữa bệnh. Nàng có thực tài, và không quá quan tâm tới lòng biết ơn hay sự mến mộ của người khác. Tôi cảm thấy ngực mình thắt lại, và thậm tự hào về Thần Làn. Tôi tự cảm thấy có đôi chút hổ thẹn, và muốn được như nàng.

Đêm đó, tôi về nhà và đợi Thần Làn trong phòng.

“Tám giờ em đến nhé.”

Nàng nói trong điện thoại.

“Anh đặt pizza đi, loại cay ấy.”

Thần Làn rất thích bánh pizza giao tận nhà. Nàng ghét ra ngoài ăn. Nàng nói nàng không ghét con người, chỉ không muốn gặp ai nữa sau giờ làm việc thôi. Tôi hiểu cảm giác của nàng. Làm công việc có đối tượng là con người như cả hai chúng tôi dễ khiến người ta mệt mỏi khi tiếp xúc với mọi người. Vì thế hầu hết thời gian ở nhà chúng tôi thường chỉ ở trong phòng, không để đèn, hầu như không cả nói chuyện, chỉ bật nhạc, ngồi yên lặng lắng nghe trong bóng tối. Đi du lịch cũng chỉ đến những vùng núi xa xôi hẻo lánh thưa vắng bóng người. Một mối quan hệ kỳ lạ.

Đã tám giờ ba mươi mà Thần Làn vẫn chưa thấy đến.

Tôi ăn pizza trước, một mình, vừa uống bia vừa nghĩ ngợi. Có khi nàng không đến nữa cũng nên. Nàng đang chuẩn bị kể cho tôi một bí mật thì bị tôi cầu hôn. Tôi nghĩ với tính cách của Thần Làn, nếu muốn

chia tay với tôi thì đêm nay nàng sẽ không đến..

Đúng là giữa chúng tôi, nhân tình cảm mãnh liệt buổi ban đầu đã biến mất, nhưng đó không phải là lý do. Tôi vẫn muốn có nàng bên cạnh. Tôi thấy buồn. Với một mối quan hệ như của tôi với nàng, đừng trông đợi sự vui tươi hay thanh thản. Nói thật là ở bệnh viện, đôi khi tôi cũng thấy bị cảm dỗ bởi các cô y tá tươi xinh vây quanh, những chẳng ai có thể thay thế được Thần Lân. Không ai có cái mà nàng có.

Tuyệt vọng, tôi ngồi uống tới say. Đến khoảng mười một giờ hơn, cửa mở ra đánh sầm một tiếng. Thần Lân bước vào phòng.

“Xin lỗi nhé, em đến muộn quá.”

Thần Lân nói và choàng tay ôm tôi. Từ mái tóc dày rậm của nàng tỏa ra hương thơm của từng ngọn gió.

“Anh cứ tưởng em sẽ không đến nữa.”

Tôi nói, một cách bình tĩnh (Nếu là ngày trước, thì miệng tôi đã méo xệch đi rồi).

“Em bối rối quá.”

Vừa nói, Thần Lân vừa ngồi xuống ghế nuốt vội vàng miếng pizza nguội ngắt.

“Anh hâm nóng tại cho em nhé?”

“Không cần đâu anh, cứ nguội thế này cũng được.”

Thần Lân đáp.

“Em chỉ có thể nói chuyện với mỗi mình anh.”

“Anh biết. Nhưng dù thế thì em vẫn nói chuyện với bệnh nhân cơ mà? Không phải lo đâu.”

Tôi nói.

“Thế nhưng em vẫn còn điều chưa nói nói anh. Một điều rất quan trọng.”

“Em nói thử xem nào.”

Tôi bảo nàng.

Thần Lân im lặng. Rồi nhìn chăm chú lên bức tường sơn trắng nàng thở thật sâu. Lúc này, nàng có dáng dấp của hình nhân rối bóng.

Nàng giống như một sinh vật khác loài với tôi, lặng lẽ sống trong bóng tối.

“Em từng kể là có thời gian em bị mù rồi, đúng không anh?”

Thần Lân hỏi.

Những ám ảnh thời thơ ấu. Tôi đã đoán đúng.

“Hồi em năm tuổi, một tên điên đã đột nhập vào nhà em. Tự dưng hắn xuất hiện ở cửa, rồi gào lên những câu gì không rõ. Hắn ta chộp lấy con dao cắm trong nhà bếp đâm thẳng vào đùi và cánh tay mẹ em. Rồi hắn trốn mất. Em gọi điện đến công ty cho bố, bố bảo bố sẽ gọi xe cấp cứu, con cứ ngồi đó chờ một lát nhé. Tới khi xe cấp cứu đến, em ở bên cạnh mẹ suốt. Em biết mẹ sắp chết, em sợ, sợ ghê lắm, em áp tay mình vào miệng vết thương chí mạng mong cầm được máu mẹ. Lúc đó, em phát hiện ra mình có khả năng chữa bệnh. Không có cảnh máu ngừng chảy ngay hay vết thương biến mất như trong phim hay truyện tranh đâu, nhưng rõ ràng em cảm thấy tay mình phát sáng. Vết thương của mẹ có phản ứng. Dường như máu chảy ra ít hơn. Sau đó xe cấp cứu đến, chở cả em lẫn mẹ, người bêbett máu vào bệnh viện. Em vô cùng hoảng sợ, không mở miệng ra được, ngồi chết trân một chỗ. Bố chạy bố đến chỗ em, cảnh sát cũng tới, nhưng em chẳng nói được lời nào. Bác sĩ bảo máu chảy ít như có phép lạ, nên cứu được mẹ. Tuy mẹ không được cầm máu một cách đáng hoàng. Ông khen em làm tốt.”

Tôi im lặng lắng nghe và nhớ tới hình ảnh mẹ của Thần Lân hơi lệch người về một bên lúc bước đi, còn khi đứng dậy thì chân phải trông rất nặng nề.

“Sau đó mẹ bị sức nặng, tâm trí khôn bình thường suốt một thời gian. Em bị mù, bố thì thần kinh có vấn đề, lúc nào cũng lo khóa chặt cửa nẻo một cách bệnh hoạn. Nhà em hồi ấy khổ ghê lắm. Đó đúng là một cơn ác mộng. Đến một ngày em bắt đầu nhìn lại được, mẹ tự đi loanh quanh được một mình, bố không cần phải khóa đến bảy lần cửa mà vẫn có thể yên tâm ra ngoài. Qua nhiều năm thì từng chuyện một rồi cũng quay trở lại như xưa. Một thời kỳ đen tối của gia đình em. Nhưng chính trong thời gian đó, em hiểu được bí mật của sinh mệnh. Em cảm nhận điều đó bằng chính cơ thể mình. Đạo ấy, mẹ là cả vũ trụ mà em tôn thờ. Mẹ có cãi vã với bố, rồi khóc lóc nữa, nhưng với em mẹ vẫn là một người mẹ hoàn hảo, là điểm tựa vững chắc cho em. Thế nhưng ngày hôm đó, khi em thấy mẹ gào khóc, và chạy trốn, rồi bị chảy máu, rồi ngã xuống, khắp người đầy máu, em thấy mẹ là một cái gì đó khác, như một thân thể không có linh hồn, một vật thể. Sau đó em hiểu ra rằng thân thể chỉ đơn thuần là vật chứa đựng mà thôi. Vì thế nên em nghĩ cũng có thể chữa khỏi bệnh cho thân thể giống như là sửa xe ô tô. Để tâm nhìn ra xung quanh trên đường phố, em thấy những người sắp chết có màu đen. Nếu gan có vấn đề cùng gan đen kịt. Mỗi vai thì vai có màu xám. Em tiếp tục tập aerobic để không phát điên do phải thấy quá nhiều. Cuối cùng, từ khi em quen anh, em đã lấy lại thăng bằng. Em cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Hơn nữa, em được làm công việc vốn là sứ mệnh của mình.”

3. 2. - Phần 2

“Chuyện của em hay thế còn gì. Anh chẳng thấy có vấn đề gì cả.”

“Chuyện chưa hết mà anh. Vẫn còn một điều tối quan trọng.”

Thần lặn đáp. “Điều mà em thậm chí không kể cả với bố mẹ.”

Rồi nàng lại lặng im. Im lặng một lúc lâu. Giữa lúc đó, Thần Lặn lạo xạo cắn thêm một miếng pizza. Nhìn nàng, tôi ngạc nhiên thấy nước mắt nàng đang chảy tràn trên mặt. Lần đầu tiên chứng kiến Thần Lặn khóc khiến lòng tôi xao động. Tôi hiểu rằng việc đó vượt quá sức chịu đựng của nàng.

“À, đúng rồi, thế còn tên tội phạm thì sao? Người ta có bắt được hắn hay không?”

Tôi chột hời. Thần Lặn ngăn người nhìn tôi.

Tôi cuống cả lên, nghĩ bụng thôi chết, lẽ ra mình không nên hỏi câu đó vào thời điểm này. Nhưng đã lỡ nói ra mất rồi. Vì tôi yêu nàng. Và vì không muốn mất nàng. Có lẽ là thế.

“Hắn bị bắt, bị đưa đi giám định thần kinh, rồi được thả ra ngay lập tức.”

Thần Lặn nói, giọng ghen ngào.

“Và rồi em đã giết hắn.”

Tôi kêu lên kinh ngạc.

“Một mình em à?”

“Không phải như anh nghĩ đâu, em đã nguyên rửa cho hắn phải chết. Anh không tin chứ gì? Thật đấy. Em đã nguyên rửa hắn đến chết.”

“Em lại còn có thể làm cả việc đó nữa cơ đấy.”

Tôi nói. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Thần Lặn nói chuyện lâu và đầy kịch động như vậy.

“Ngày lại ngày em chỉ cầu cho hắn bị ô tô đâm chết. Mỗi khi ở nhà có chuyện buồn hay chuyện không hay xảy ra em lại cầu nguyện như vậy. Rồi đến năm thứ hai, một buổi chiều, khi em đang ngồi hướng về phía ánh hoàng hôn, đột nhiên em nhận thấy lời cầu xin của mình đã được chấp thuận. Em đã nhận thấy thế. Em chắc chắn rằng hắn ta sẽ chết, và rằng mắt em chắc chắn sẽ nhìn lại được. Sau đấy một tuần, em tình

cờ nghe trên bản tin thời sự. Hắn ta tự nhiên phát khùng, đâm đầu vào xe tải. Em đã làm điều đó. Đáng đời hắn, em nghĩ. Nhưng rồi ngày qua ngày, em đã trưởng thành và hiểu được ý nghĩa của việc mình làm. Dù em có chữa khỏi bệnh cho bao nhiêu người đi chăng nữa cũng không thay đổi được sự thật là em đã giết chết một người. Điều đó ngày càng trở thành gánh nặng với em. Nhất là từ khi quen anh, em càng hiểu rõ điều này. Nếu em ghét ai, em có thể giết chết người đó. Hồi ấy em còn nghĩ là mình ghê gớm lắm. Mình đã thành công rồi, em đã cười. Có lúc em đã như thế đấy. Nhưng đó không phải là câu chuyện kể mua vui, cũng chẳng phải là bi kịch báo thù hoành tráng thời Edo. Ngay trên đất nước Nhật Bản thanh bình này, thực tế là em đã kết liễu sinh mạng của một con người không hề có ý định chết. Em sẽ bị trừng trị, một ngày nào đó sẽ đến lượt em. Ngày đó, em rất căm thù hắn nên em đã quyết tâm làm như vậy. Nhưng mà, em thật không hay biết thời gian... thời gian lại vĩ đại đến thế. Bố mẹ em sống hòa thuận, em lại nhìn thấy được, em có công việc, em được gặp anh... Hồi ấy em không hề nghĩ được là những ngày như vậy sẽ lới. Em hoàn toàn không hình dung được cái cảnh nhà đóng chặt cửa sổ trong phòng tối om, nhốt kín những con người với ngàn ấy nỗi đau lại có thể chấm dứt. Em đã tưởng là mình không có gì để mất, nên chẳng sợ bị nguyên rửa. Hắn ta cứ việc quay lại tìm em trả thù. Nhưng bây giờ... Bây giờ dù ọi thứ đều thay đổi, riêng em vẫn còn rất sợ hãi. Gã đàn ông ấy thường xuất hiện trong giấc mơ của em. Hắn ta bảo em: ‘Tao không giết mày, mà mày lại giết tao...’ Hắn ta nói đúng. Và em sợ lắm.”

Thần Lân tiếp tục kể bằng giọng mũi ngàn ngạt.

An ủi nàng rằng cái chết của gã là ngẫu nhiên, em không phải chịu trách nhiệm gì hết là điều đơn giản, nhưng vì nàng đã hoàn toàn bị ám ảnh rằng sức mạnh của mình là có thật nên tôi chẳng biết nói thêm gì. Tôi biết điều này vì đã gặp rất nhiều đứa trẻ tự tử do bị ám ảnh về tội lỗi của chính mình. Có em treo cổ tự tử vì chậu cảnh mình đã từng hứa sẽ chăm sóc cẩn thận bị héo khô, em thì lại cắt cổ tay vì lỡ quên mất không cầu nguyện vào giờ đã định...

Chắc nàng đã phải đấu tranh với bản thân dữ dội lắm. Nàng cố gắng làm nhiều việc tốt, cố gắng hết sức để phát huy khả năng của mình. Nhưng càng cố gắng lại càng cảm thấy nặng nề. Kiểu mặc cảm tội lỗi này cũng giống như chuyện kinh nguyệt, tình dục hay bài tiết, đều là những việc hoàn toàn riêng tư, là gánh nặng vô thức mà người khác không tài nào chia sẻ được. Thứ năng lượng hắc ám từ mặc cảm tuyệt vọng ấy cứ ngày một tăng thêm, trở thành nguồn gốc của những vụ sát nhân hoặc tự tử trên thế giới này.

Hiểu rõ nhưng lại chẳng làm được gì cảm giác ấy làm tôi day dứt. Đối với bệnh nhân của tôi cũng vậy, tôi cũng luôn có cảm giác này. Tôi thấy mình yếu ớt vô dụng như một kẻ đồng bóng vốn quen được mẹ cưng chiều. Đã đến mức như vậy thì còn làm được gì nữa.

Nhưng tôi vẫn rất vui vì Thần Lân đã kể cho tôi bí mật của nàng.

“Mình ra ngoài đi em.” Tôi nói.

Thần Lân nhú mày.

“Không sao đâu mà. Sẽ không đến những chỗ em ghét đâu. Cứ ở nhà mãi mình khó nói chuyện với nhau lắm.”

Tôi bảo.

“Không lẽ anh định dẫn em đến chỗ anh làm để chỉ cho em thấy có chứng bệnh nhân còn nặng hơn em rồi động viên em phải cố gắng lên?”

Thần Lân nói rồi cười, khoác chiếc áo choàng mỏng lên người.

“Anh chưa nghĩ đến việc đó nhưng nếu em thích thì anh sẽ chiều theo ý em.”

Tôi đùa, rồi đứng lên.

Tôi thích ngắm Thần Lân - cái cách nàng choàng áo khoác qua vai, cách nàng cúi đầu khi thấp người xuống để buộc dây giày, cách đôi mắt nàng lấp lánh trong gương khi nàng lên nhìn bản thân - tôi thích quan sát Thần Lân trong mọi tư thế... Bao nhiêu là Thần Lân trong muôn vàn hình ảnh khác nhau. Những tế bào đang chết dần chết mòn. Những tế bào vẫn tiếp tục sinh sôi. Đường cong của gò má, hình bán nguyệt trắng trắng trên móng tay. Tôi cảm thấy nàng căng tràn nhựa sống, chảy trôi cùng vũ trụ. Nhất cử nhất động của nàng đều mang sự sống đến cho tôi, một kẻ đã ngủ quên quá lâu.

Hương những ngày đầu hạ ngập tràn đường phố.

Mùi cỏ vừa dịu dịu vừa nồng nàn đến ngọt ngào.

“Mình đi đâu hả anh?”

Thần Lân hỏi.

“Lâu lắm rồi hai chúng mình mới đi ra ngoài thế này nhỉ.”

“Bạn quá mà.”

Khi đó, đột nhiên tôi nghĩ hai chúng tôi có lẽ đã chấm hết rồi. Không có việc gì để làm. Hương đi tiếp đã bị chặn lại. Giống như cây trồng trong lồng kính, chúng tôi phụ thuộc nhau, nhưng cả hai đều không có cảm giác được cứu rỗi, được giải thoát.

Liếm láp vết thương trong bóng tối, chúng tôi tựa như vợ chồng già nương tựa vào nhau tìm chút hơi ấm.

Chỉ thế thôi.

Ý nghĩ đó dâng đầy lồng ngực, chi phối tôi.

Nhưng ngay lúc đó Thần Lân đột ngột lên tiếng. Nàng lên tiếng đúng lúc đến mức như có phép màu, khiến ọi thứ thay đổi. Nàng nói một cách hạnh phúc, những lời nói sống động, hân hoan, ngập tràn niềm vui cuộc sống.

“Phải rồi, đến núi Narita 2 đi anh?”

“Gì cơ?”

“Được quá đi chứ. Này nhé, ngày mai em chỉ phải làm buổi chiều, mình đi đi anh. Nếu đi taxi thì chỉ mất khoảng một tiếng thôi.”

“Sao lại là Narita, có bao nhiêu nơi khác mà?”

“Em cũng không biết nữa. Ngày xưa em đã có lần đến đó và giờ rất muốn thăm lại. Buổi sáng, chúng ta có thể ngủ dậy rồi đi mua dưa muối, mua bánh gạo giòn trên đường lên chùa. Em muốn ngắm nhìn dãy hàng quán ngoài trời nhộn nhịp đông vui.”

Thần Lân ngược nhìn tôi bằng đôi mắt tròn xoe.

Sự nẩy mầm của ham muốn là rất quan trọng, người bác sĩ trong tôi nghĩ. Nhưng trên hết thấy, việc Thần Lân đã chia sẻ việc nàng muốn làm, với lời chứ không phải với ai khác, đã khiến tôi thấy thật sung sướng.

“Được thôi, đi nào.”

Chúng tôi đang đi tới nơi cả hai đều muốn đến. Cả hai chúng tôi.

Chúng tôi đến Narita vào khoảng gần một giờ sáng. Tôi gọi điện và may mắn kiếm được phòng trọ. Hai chúng tôi cất bước đi trên con ố đường dốc quanh co tối mịt dẫn lên chùa. Nhà cửa cũ kỹ, tỏa ra mùi gỗ. Gió thổi dữ dội, ngược lên sẽ thấy những vì sao lấp lánh ở khoảng trời đen thẫm giữa các mái nhà san sát nhau trên con đường hẹp. Gió thổi thật mạnh, mái tóc Thần Lân buông xòa rờn trong bóng tối.

Cổng chùa hãy còn đóng chặt, nhưng qua hàng rào chúng tôi có thể thấy hình dạng dãy hàng quán ngoài trời đủ màu sắc đang đóng cửa và những chữ Phạn viết trên chiếc đèn lồng lớn đang đung đưa.

Phố vắng tanh không một bóng người, yên lặng đáng sợ. “Trông cứ như thành phố ma ý nhỉ...,” Thần Lân vừa nói vừa cười.

Chúng tôi tựa vào cổng chùa, cá với nhau xem liệu trong khoảng năm phút nữa có ai tới không. Chúng tôi chờ đợi, nhưng cuối cùng chẳng có một ai. Trên con đường lên chùa cổ kính, chỉ có ngọn gió trần dũ dội rít qua chúng tôi tựa như âm thanh của những đám đông đang trên đường đi lễ. Trong bóng đêm, hàm răng và chiếc sơ mi của Thần Lân trắng như trong một giấc mơ.

“Thật ra, anh cũng có một bí mật.”

Tôi nói.

“Anh không phải là con đẻ của bố mẹ anh.”

Thần Lân không thốt lên một lời, cũng không ngược lên nhìn tôi, nhưng tôi chắc toàn thân nàng đang lắng nghe.

“Mẹ anh đầu tiên hẹn hò với chú anh, sau đó bỏ chú ấy rồi lấy bố. Chú anh nghĩ ngợi đến phát điên. Một hôm chú đột nhập vào nhà anh, dùng dao đe dọa, trói gô bố mẹ anh lại, hãm hiếp mẹ ngay trước mắt bố, rồi tưới dầu lên mình, châm lửa tự thiêu. Hàng xóm nghe náo loạn vội vàng chạy tới nơi cứu được bố mẹ anh ra ngoài. Hai người không sao. Đáng tiếc là vì thế mà đã có anh.”

“Nghe có lẽ còn kinh khủng hơn cả chuyện nhà em.”

Thần Lân nói.

“Ừ. Theo ý bố, mẹ anh đã sinh ra anh, sinh xong ngay lập tức phát bệnh. Anh được gửi đến nhà họ hàng nuôi nấng, mãi đến năm tuổi mới về sống chung với bố mẹ. Sau đấy mẹ anh tự tử. ‘Xin lỗi nhé...’ chỉ có anh nghe thấy lời trăng trối ấy của mẹ. Tội nghiệp mẹ.”

“Thế còn mẹ anh bây giờ là...?”

“Là mẹ kế, sau này bố anh tái hôn.”

“Vậy ư?”

“Cùng chứng kiến những điều khủng khiếp, nhưng cách phản ứng lại khác nhau. Có người thì tự sát như mẹ anh, có người sau cùng thì vẫn ổn như mẹ em, có gia đình gắng gượng hàn gắn được. Có gia đình hoàn toàn đổ vỡ, bao nhiêu tình cảnh khác nhau. Anh cũng không rõ sự khác biệt đấy là do bản chất của sự việc hay do tính cách của mỗi người. Nhưng những đứa trẻ bao giờ cũng chịu ảnh hưởng rất nặng nề. Anh đã nhìn thấy cái chết bi thảm của mẹ và có lẽ đến cuối đời này anh cũng không thể quên được. Nhưng ít ra anh cũng còn sống, và dù cho có bị tổn thương chẳng nữa, anh vẫn có thể cảm thấy thoải mái khi ăn một món ngon hay tận hưởng những ngày đẹp trời. Chỉ ít là như vậy.”

“Thế nên anh mới trở thành bác sĩ phải không?”

“Ừ, có lẽ cũng vì thế nữa.”

Tôi đã trở thành bác sĩ bởi cuộc chạm trán với cái chết ở lứa tuổi nhạy cảm đó. Nó đã gây cho tôi một ấn tượng sâu sắc. Tôi đã bị ám mùi cái chết. Không thể lách rời.

Tôi thật sự bị sốc khi biết cả hai chúng tôi đã trải qua những gì. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao chúng tôi bị hút vào nhau một cách định mệnh như vậy

Mà thôi, những chuyện kinh khủng có kể đến sáng cũng không hết mất. Em cứ vui vẻ dọn đến ở với anh đi, hai đứa mình sẽ sống ở một chỗ nào có nhiều cây xanh. Anh nghĩ là mình sẽ hợp nhau lắm đấy.”

“Anh có biết tiểu thuyết ‘Ngày thứ sáu ngắn ngủi’ không?”

Thần Lân hỏi.

“Anh không biết. ”

“Chuyện về cái chết của ruột cặp vợ chồng người Do Thái mộ đạo. Họ đã kết thúc một ngày hạnh phúc trọn vẹn, rồi đi ngủ bên nhau, không nhận Ia là đã vô tình quên không khóa gas sau khi chuẩn bị bữa ăn cho lễ Sabbath vào ngày hôm sau. Hơi gas thoát ra bay đầy phòng ngủ. Khi phát hiện ra thì đã quá muộn. Nhưng họ bình thần chấp nhận. Cứ hạnh phúc như thế mà chết.”

“Anh sẽ thử đọc xem sao.”

“Được như thế thì hay thật. Em ghét phải nhìn thấy người khác chết lắm. Em chỉ muốn được chết thật hạnh phúc, giống như đôi vợ chồng trong truyện ấy.”

Thôi mà em, mình đừng nghĩ tới nấy chuyện đó nữa. Hãy nghĩ thật nhiều, thật nhiều đến hiện tại thôi. Mình còn trẻ mà, phải sống vui vẻ chứ, phải tận dụng thời gian, nghĩ đến những điều tốt đẹp và làm thêm

thật nhiều điều. Nếu không, không thể nói là mình đang sống được. Dù đã trải qua những chuyện tồi tệ đến thế nào thì cũng chẳng sao.”

Thần Lân, dù trong lòng đang nổi cơn giông bão, vẫn gật nhẹ đầu. Khi ở bên Thần Lân, tôi giống hệt cậu nhóc mười lăm tuổi, tự hào với mấy anh bạn khác vì không ai có được người yêu như mình.

Chúng tôi nằm xoài trong căn nhà trọ cũ kỹ, mệt nhoài.

Thần Lân giống như mọi khi dụi mặt vào ngực tôi thật mạnh, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Tôi cũng buồn ngủ, cảm thấy mi mắt mình trĩu xuống khi nghe thấy Thần Lân lẩm bẩm một điều gì đó. Không nghe rõ nên tôi hỏi “Gì vậy em?”

“Em ước gì có một ai đó giống như Thượng Đế, xuất hiện trên cõi đời này để lo toan mọi việc, đứng ra xem xét kiểu như chuyện này làm quá rồi, chuyện kia tuyệt đối không được phép, hay nếu là người này thì được phép làm đến mức đó. Nhưng chẳng có ai. Nếu có, và ông ấy ngăn em lại thì hay quá. Nhưng đã không có ai ngăn em lại. Em cứ tự làm mọi chuyện. Dù chứng kiến những việc khủng khiếp đến mức nào, người ta cũng chỉ có thể nghĩ được là điều gì cũng có thể xảy ra mà thôi. Đêm nay, không biết có bao nhiêu người đang đau khổ? Kẻ mất đi người thân, người phải chết. Người bị phản bội, kẻ bị giết. Đó là thực tế. Vào chính lúc này. Trên thế giới rộng lớn. Em ước gì có ai đó có thể ngăn lại được, dù chỉ ít thôi, để bớt đi những đứa trẻ như mình hồi đó thì tốt biết bao. ”

Lời ước nguyện buồn bã vang lên như một bài thơ u sầu trong căn phòng kiểu Nhật ẩm thấp, mờ mờ tối. Tôi vừa chìm vào giấc ngủ vừa nghĩ về con đường đi lên chùa sáng ra sẽ lại trở nên tắc nghẽn, sẽ có rất nhiều người qua lại, tất cả các hàng quán đều mở cửa, cánh cổng chùa cũng sẽ rộng mở đón khách. Sẽ là một nơi hoàn toàn khác. Sớm muộn gì cũng sẽ thay đổi. Vui lên đi thôi. Mùi thịt thỏ nướng, mùi bánh gạo giòn. Tôi muốn nói với Thần Lân rằng hãy đi mua thuốc bắc, đi lễ hay là xin lá bùa về treo ở căn nhà mới. Hãy nhìn ngắm mọi người qua lại. Hãy xem đường phố đêm nay không một bóng người sáng mai sẽ được hồi sinh không ngừng nghỉ.

Nhưng tôi buồn ngủ quá không mở được miệng ra nữa. Sáng mai tôi sẽ nói với nàng.

Chết là gì nhỉ?

Là không còn hiện hữu, không còn nằng bèn mình nữa, không nói chuyện được nữa, là không còn cảm thấy cái mũi hiện giờ đang dụi thật mạnh, là mất đi nguồn gốc của sức mạnh đang ẩn xuống. Là không còn bộ phận thể hiện ước muốn làm điều đó. Tất cả sẽ biến mất không còn dấu vết. Lớp biểu bì của những sợi tóc nàng mềm mượt. Sợi lông mi rơi xuống vương trên gò má. Vết sẹo bỏng nhỏ xíu trên đầu ngón tay, những móng tay sơn sửa gọn gàng. Cả sự chuyển động của linh hồn đang khiến tất cả những thứ đó tồn tại nữa. Tôi muốn nói với nàng về những điều ấy, tất cả những gì không thể diễn tả bằng lời. Chỉ cần còn sống.

Ngày mai tôi sẽ nói.

Trong khi tôi nghĩ như thế, Thần Lân thì thầm.

“Chúc anh ngủ ngon.”

Tưởng là nàng đã ngủ say nên tôi hơi ngạc nhiên, mở mắt. Tôi nhìn thấy Thần Lân đang nhắm mắt, giờ như sắp chìm sâu vào giấc ngủ. Khi tôi đáp: “Chúc em ngủ ngon,” Thần Lân mắt vẫn nhắm nghiền, thì thào.

“Em chết đi có khi sẽ phải xuống địa ngục.”

“Em sẽ không sao đâu,” tôi bảo nàng.

“Nhưng mà vậy cũng tốt.”

Thần Lân tiếp. “Vì dưới địa ngục có nhiều bệnh nhân hơn.”

Nói dứt lời nàng bắt đầu say ngủ. Trông nàng như một đứa trẻ, đang thở nhẹ nhàng.

Tôi nhìn nàng đắm đắm vào giấc ngủ, rồi trong vài phút bỗng khóc thương cho tuổi thơ của hai đứa.

1 Salvador Dai (1904-1989): Họa sĩ Tây Ban Nha, là một trong những họa sĩ có ảnh hưởng nhất thế kỷ 20 thuộc trường phái siêu thực. Ngoài ra còn được biết đến như một nhà điêu khắc, nhiếp ảnh và nhà sản xuất phim. 2 Thắng cảnh ở Chiba, Nhật Bản.

4. 4. Xoắn Ốc

Xoắn ốc

Ngày hôm đó tôi say bí tỉ, suốt cả buổi chiều chẳng làm được việc gì.

Tôi kiếm sống bằng nghề viết văn. Thực ra hôm đó tôi có việc cần hoàn thành gấp là viết chú thích cho các bức ảnh phong cảnh của một nhà nhiếp ảnh nữ quen biết. Nhưng đầu tôi đau ghê gớm, nên thật lòng tôi chẳng thể quan tâm đến những tấm ảnh chụp cảnh biển khơi đầy sóng của cô ấy. Tôi thích được cộng tác với những người đã tạo ra những tác phẩm mình yêu thích, nhưng đôi khi tôi có cảm giác rất lạ, như thể mình và họ đang nhìn thấu tâm can nhau, nhắc nhau về một lời hứa. Ước hẹn từ thuở xa xưa.

Nhưng hôm đó thì tôi chẳng hứa hẹn với ai điều gì, hay ít ra tôi vờ như thế. Suốt ngày hôm đó tôi chỉ cuộn mình trên giường nhìn ngắm bầu trời thu trong vãn vất. Trong suốt tối tận đáy. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác giống như bị phản bội.

Đứa trẻ nhà hàng xóm đang tập đàn violon. Rất vụng về. Tiếng vĩ cầm rít lên rền rĩ, xuyên thủng bầu trời xanh, ngập tràn tâm trí tôi, khiến tôi muốn khóc. Cô bé chơi càng sai nốt, tạo ra những âm sắc càng tồi tệ thì tiếng đàn lại càng trở nên hòa hợp với cái màu xanh khác thường mà nhắm mắt tôi cũng nhìn rõ mồn một ấy.

Tôi nhắm mắt, lắng nghe tiếng đàn, tưởng tượng hai hàng mi của người con gái tôi quen hiện lên trên nền trời xanh. Mỗi khi khó tìm từ, nàng thường không chỉ nói “nghĩa là ” hay “ờ thì”, mà nhất định sẽ nhắm mắt lại giây lát. Khi ấy, hàng mi viền quanh mí mắt trắng trẻo sẽ đột nhiên nhìn rõ từng sợi một, cặp long mày khẽ nhú lại, cho ta cảm giác thật đặc biệt khi thấy rõ được toàn bộ tính cách của nàng, bao gồm cả sự bất an lẫn điểm tĩnh bên trong.

Khoảnh khắc hiểu được điều đó lúc nào cũng thật đáng sợ.

Mỗi lần như thế, tí tôi lại như ngừng đập. Bởi lẽ tôi biết rằng khi mình hiểu một cô gái nhiều chừng ấy thì chuyện của chúng tôi sẽ chẳng đi đến đâu. Và cụ thể với nàng, cái cách nàng nhắm mắt còn cảnh báo tôi nhiều hơn thế. Nàng cứ nhắm mắt, hoảng sợ, bồn loạn, cho đến khi tìm được đúng từ mình cần, và cuối cùng (thường thì cũng chỉ mất một, hai giây thôi), nàng sẽ lại mở to mắt và sẽ lại trở lại là một người dễ hiểu. Nàng sẽ nói kiểu như “Em hiểu rồi, thật tuyệt.”

Tôi nghĩ nàng thật đơn giản, nhưng không vì thế mà tôi ghét nàng. Sự giản đơn ấy chính là đức hạnh, dù nếu phân tích như vậy thì tôi có lẽ phải tự hổ thẹn về đức hạnh của bản thân mình.

Tối nay có hẹn với nàng, nhưng tôi lại thấy hơi ngại. Gần đây, lúc nào trông nàng cũng như đang có điều gì muốn nói.

“Chín giờ tối nay, ở cửa hàng mọi khi nhé”. Nàng nói. Nhưng cửa hàng đó tám giờ đã đóng cửa. Nàng luôn làm tôi rối tinh lên.

Tôi gọi điện đến để từ chối cuộc hẹn, nhưng chỉ có tiếng máy trả lời tự động lặp đi lặp lại lời nhắn bằng một giọng ngọt ngào. Đạo này nếu không đi làm, nàng đi đâu và làm gì tôi hoàn toàn không hay biết.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải ra khỏi nhà.

Góc phố tối om, không có lấy một bóng người. Chỉ có ngọn gió thu độc diễn. Quả là một đêm buồn. Rẽ sang đường khác cũng chỉ có mỗi một thứ ánh trăng chiếu rọi. Trong không khí trong suốt, thời gian lắng

động lại một cách kỳ dị. Ngon gió mát lành thanh lọc tâm trí đang tràn ngập những ý nghĩ không lối thoát của tôi. Chúng quần quanh giữa các tòa cao ốc một cách buồn bã và tạo nên bóng tối.

Cửa hàng quả nhiên đã đóng cửa. Không thấy nàng đâu. Đó là một tiệm tạp hóa, chuyên bán đồ nhập khẩu, phía trước mặt là quán cà phê tường lắp kính.

Tôi vốn thích những thứ mà ranh giới giữa chúng dường như đang tan chảy ra như vậy. Đêm và ngày, nước xốt trên đĩa, đồ đồ tạp hóa tràn sang cả quán cà phê. Đây là ảnh hưởng của việc tôi yêu nàng. Nàng giống như trăng khuya, thứ ánh sáng trắng mờ gần như biến mất trong dải trời màu xanh lơ nhàn nhạt.

Tôi tiến lại gần, leo lên cầu thang trước lối vào cửa hàng, ghé mắt nhòm vào. Không thấy nàng bên trong.

Nhưng tôi nghe thấy tiếng nàng gọi. Giọng nàng hơi nghèn nghẹt khiến tôi chợt thấy ngạc nhiên. Có cảm giác như nàng đang ở đâu đó trên thiên đường trông xuống dưới hạ giới gọi tôi vậy.

Tôi ngẩng đầu lên và thấy từ trong cửa hàng tối om, giữa đám bàn ghế trắng nổi bật, nàng đang gọi tôi qua tấm kính.

Nàng cười, đưa tay vẫy tôi, rồi từ phía trong mở cánh cửa kính dày nặng cho tôi bước vào.

“Làm sao mà em lại vào được thế?”

Tôi thắc mắc.

“Em hỏi mượn chìa khóa người phụ trách cửa hàng.”

Nàng đáp. Bước vào trong cửa hàng, tôi thấy đồ đạc sắp xếp ngăn nắp như trong thư viện, tiếng giày và giọng nói cũng vang to khác thường. Không thể tưởng tượng được rằng cửa hàng này và nơi chúng tôi vẫn hẹn hò lại là một. Chúng tôi ngồi xuống bàn, đối diện với nhau giống như những vong hồn bị mắc kẹt lại từ ban ngày.

Nàng lấy nước ngọt từ trong tủ lạnh của cửa hàng, rót ra cốc bày sẵn ở bồn rửa.

“Em cứ tự tiện lấy đồ của người ta như thế mà không làm sao à?”

Tôi hỏi.

“Không sao đâu, mấy thứ này em đã hỏi trước rồi mà.”

Nàng trả lời từ phía bên kia quầy thu tiền.

“Không bật điện lên được hả em?”

Cảm thấy không thoải mái trong bóng tối đen như mực, tôi hỏi.

“Không được đâu anh. Những khác hàng khác lại kéo vào mất.”

“Thế thì cứ ngồi mãi ở đây trong bóng tối ư?”

“Anh không thấy vui hay sao?”

Nàng đáp, rồi thành thạo như một cô phục vụ bàn đích thực, đặt hai cốc nước ngọt lên khay mang đến chỗ tôi.

“Không có bia sao?”

“Anh chẳng đã say khướt rồi còn gì.”

“Sao em biết?”

Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Anh đã nói với em à?”

“Anh để lại tin nhắn trên điện thoại cho em còn gì?”

Nàng cười khúc khích, tôi thấy yên tâm hẳn.

“Tối muộn rồi, nên có uống thêm cũng chẳng sao đâu.”

“Thôi được.”

Nàng nói, rồi ra tủ lạnh lấy bia cho tôi.

Dường như có điều gì đấy không bình thường. Nàng mỉm cười nhiều hơn, tiếng giày giống như đang rời đi thật xa khiến tôi hơi căng thẳng. Và dự cảm về một điều không hay.

Hơn nữa, bia uống trong bóng đêm chẳng ngon chút nào. Giống y như ngồi uống ở Bắc Cực với ánh sáng vàng mờ mờ dưới vòm trời lạnh lẽo. Lượng cồn vẫn còn trong cơ thể cộng thêm bóng tối mờ mờ như ở trên cung trăng khiến tôi ngay lập tức say trở lại.

“Tuần say em sẽ tham gia một khóa học.”

Nàng bảo.

“Gì cơ?”

Tôi nói.

“Trong đám bạn của em có một đứa đang gặp rất nhiều chuyện buồn, con bé ấy đã tìm ra khóa học này, nhưng rồi lại thấy khóa học hơi cực đoan một chút nên rủ em đi cùng.”

“Cực đoan à?”

“Thì phải xóa sạch mọi thứ trong đầu mình. Không phải là phát triển năng lực nghe thấu hay là thiền định gì đâu, mà là quay đầu về trạng thái bằng không để có thể làm lại từ đầu. Nếu như vậy, phải quên đi rất nhiều thứ. Người ta bảo bạn em là hầu hết những suy nghĩ và kỷ niệm đang chất chồng trong tâm trí chúng ta là những thứ không mấy cần thiết. THú vị đấy chứ, anh nhỉ?”

“Chẳng thú vị chút nào. Ai mà biết được cái gì là cần thiết hay không chứ?”

“Chuyện đấy thì đành phải đánh cược thôi. Thậm chí có khi người ta còn quên sạch sành sanh những thứ mình vẫn cho quan trọng, những thứ mình không muốn quên.”

“Như những thứ đang ám ảnh em à?”

“Không hẳn vậy. Bạn em bị trầm cảm vì cú sốc sau ly hôn nên muốn dự khóa học này để quên chuyện đó đi. Đó là chuyện nó muốn quên. Nhưng em cá là nó không thể quên được đâu.”

“Em đừng có đi nữa.”

Tôi nói.

“Nhưng mà, em không thể để nó đi một mình được, em đã nói với nó là sẽ đi mất rồi.”

Nàng bảo.

“Với lại, em cũng hơi hứng thú với chuyện này. Em cũng muốn biết nó thế nào. Nếu không đi thì làm sao biết được nó có tốt hay không?”

“Không được đâu. Chẳng có gì thú vị cả. ANh không tin những nơi như thế. Rm chẳng có lý do gì để quên tất cả mọi thứ, đúng không nào?”

“Em không được phép quên sao? Kể cả những chuyện mình không thích nữa?”

“Những chuyện đó em tự mình quyết định được mà. Ít nhất thì em cũng phải chọn xem nên quên cái gì chứ?”

“Chẳng sao đâu, nghĩa là...”

Nàng nhắm mắt, lựa chọn từ ngữ phù hợp rồi mở mắt ra và nói.

“Đúng rồi, ít ra thì em cũng sẽ không quên anh đâu.”

“Làm sao mà em biết đượ chứ?”

“EM biết mà, không sao đâu anh.”

Nàng vừa nói vừa mỉm cười. Nhưng tôi biết rõ sâu thẳm tận đáy tim nàng có một người khác nữa đang cảm thấy bất an. Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng người đó.

“Em muốn quên chính bản thân em, cái người đang muốn quên hết tất cả mọi chuyện về anh.”

Điều đó nghe róng riel đến nỗi tôi từ bỏ ý định thuyết phục nàng.

“Có khi em quên sạch chuyện giữa hai chúng mình từ trước đến giờ cũng nên/”

Tôi cười.

“Quên hết chuyện của một nghìn năm nay á?”

Nàng cũng cười. Khi nàng nói như vậy, niềm vui trong giọng nói sâu lắng của nàng khiến tôi trong một khoảnh khắc đã nghĩ điều đó là sự thật. Tôi gần như đã tin rằng chúng tôi đã yêu nhau được một nghìn năm rồi.

“Cả những việc xảy ra khi mình đi du lịch lần đầu tiên à?”

“Lúc đó em chỉ khoảng mười chín chứ mấy.”

“Đúng rồi, mình nghỉ tại nhà trọ kiểu Nhật, còn bị bà hầu phòng đáng ghét nói là ‘Vợ ông trẻ quá đi mất’ nữa chứ.”

“Mặc dù tuổi chúng mình có chênh nhau là mấy đâu.”

“Ôi, anh trông già trước tuổi mà lại... Phòng ngủ rộng thênh thang, trần nhà tối om làm em sợ chết đi được.”

“Nhưng buổi tối khi mình ra ngoài sân lại được thấy trời sao rất đẹp.”

“Và vì khi ấy là mùa hè nên có mùi cỏ rất thơm.”

“Em hồi ấy để tóc ngắn.”

“Rồi mình trả đệm ra nằm ngủ.”

“Ừ.”

“Anh lại còn kể chuyện ma, làm cho em sợ đến mức không dám đi đến suối nước nóng một mình.”

“Hai đứa mình chẳng cùng đi còn gì?”

“Chúng mình còn ôm nhau ở bồn tắm ngoài trời.”

“Ồ, cứ như mình đang ở giữa rừng rậm nhiệt đới ấy.”

“Những ngôi sao đẹp thật... em thấy nhớ quá đi mất.”

“À này, có lẽ giống như là cái chết cũng nên.”

“Cái gì cơ?”

“Thì việc quên hết mọi thứ chứ còn gì?”

“Anh thôi đi, làm em buồn bây giờ.”

“Điều này có lẽ gần giống như chuyện viết trong cuốn ‘Bay qua tổ chim cú cu’ 1 em ạ.”

“Phẫu thuật thùy não ư? Em nghĩ không phải thế đâu.”

Nàng nhắm mắt lại.

“Nhưng, chắc là em sẽ quên hết những gì không cần thiết.”

“Như anh chẳng hạn?”

“... Ồ, nhưng mà cái gì là không cần thiết nhỉ, em cũng chẳng biết nữa.”

“Hay mình ra ngoài đi, ở đây yên tĩnh quá, làm anh thấy căng thẳng thế nào ấy.”

“Ừ, có lẽ nhưng tiếng vang ở đây khiến anh cảm thấy kiểu như đang nói điều gì đó rất hệ trọng đúng không? Đợi em một lát. Em muốn kiểm tra cửa hàng.”

Chúng tôi nhìn một vòng xung quanh cửa hàng. Trên kệ bày hàng, những món đồ ngoại quốc được xếp ngay ngắn. Mỗi chiếc cốc chồng lên nhau đang phát sáng giống như lăng kính hình trụ đều mang một giá trị khác với ban ngày.

Hai chúng tôi rời cửa hàng, khóa cửa cẩn thận như đang rời khỏi căn phòng của chính mình rồi bước ra ngoài, bỗng chốc có cảm giác như thời gian cũng bắt đầu chuyển động cùng với ngọn gió đêm đang thổi tới.

“Hay mình đi uống thêm chút gì đi em?”

“Cũng được anh ạ.”

Tự nhiên tôi thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn.

“Em chỉ cần tìm thấy bất cứ điều gì về anh là sẽ nhớ ra anh ngay.”

Vừa rảo bước, nàng vừa bắt chợt bảo tôi.

“Giả dụ như em có quên hết đi chẳng nữa...”

“Quên hết mọi thứ?”

“... thì mình đã cùng nhau ngắm nhìn rất nhiều thứ, nếm thử rất nhiều món ăn, nên hình bóng anh phản chiếu trên mọi cảnh vật trên thế gian này. Trên em bé mới sinh mình vừa đi ngang qua. Trên hoa văn sống động trên chiếc đĩa trong suốt bày món sashimi cá nóc. Pháo hoa trên nền trời mùa hạ. Mặt trăng bị mây che khuất trên biển đêm. Khi em nói xin lỗi lúc lỡ giẫm phải chân ai đó dưới gầm bàn. Khi em cảm ơn người khác tốt bụng nhặt hộ món đồ mình đánh rơi. Khi nhìn thấy cụ già lấy bẫy bước đi và tự hỏi liệu ông ấy còn sống được bao lâu nữa. Những con chó, con mèo trên đường phố. Quang cảnh nhìn từ trên cao. Khi bước xuống tàu điện ngầm, đón ngọn gió ấm áp phả vào mặt mình, Khi điện thoại reo vào lúc nửa đêm. Ngay cả khi em thích một ai đó khác, em cũng sẽ luôn thấy hình bóng anh trên đường vòng cung long mảy của họ”

“Ý em là mọi thứ hiện hữu trên Trái Đất này đều khiến em nhớ tới anh chứ gì?”

“Không.”

Nàng lại nhắm mắt, rồi mở ra, hướng đôi mắt sáng trong như pha lê nhìn thẳng vào tôi.

“Không phải mọi thứ, chỉ những thứ có trong trái tim em thôi.”

“Vậy sao? Đó là tình yêu của em ư?”

Tôi hỏi, hơi bất ngờ.

Chính khoảnh khắc đó tôi đã thấy một luồng sáng lóe lên và tách ra làm đôi. Tôi nghe thấy một tiếng nổ lớn như tiếng sét. Trong giây lát, tôi không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Tôi cảm thấy âm thanh và ánh sáng phá vỡ đôi chút cảm giác xa cách. Phía trên tòa nhà có thể nhìn thấy từ góc đường bên kia bỗng chói sáng, lửa bốc lên đột ngột cùng với âm thanh sắc nhọn, những mảnh kính vỡ như từng đoạn phim quay chậm bay lả tả trong bóng đêm.

Chỉ vài giây sau đó, người người thức giấc từ mọi góc ngách đổ xô ra đường. Khung cảnh náo loạn. Từ đằng xa, tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu hỏa đang tiến lại mỗi lúc một gần hơn.

“Chắc hẳn là bom nổ đấy!”

Tôi phấn khích kêu lên.

“Chỉ có chúng mình nhìn thấy thôi. Chắc không ai bị thương đâu nhỉ.”

“Làm gì có ai. Tòa nhà đó tối om. Cũng chẳng có người qua lại. Lại là trò đùa tai ác của ai đấy mà.”

“Nếu vậy thì may quá. Đẹp thật anh nhỉ, nói ra thì nghe có vẻ không hợp với hoàn cảnh nhưng em thấy trông giống như pháo hoa ấy.”

Nàng vẫn còn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Vừa quan sát khuôn mặt trông nghiêng của nàng, tôi vừa nghĩ ngợi.

Tình yêu của anh có hơi khác với tình yêu của em.

Ý anh là khi em nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc ấy, cả trung tâm của vũ trụ đều tập hợp vào em.

Và dáng em trở nên bé nhỏ vô cùng trong sự bao la đang trải ra vô hạn phía sau em. Em trở thành trung tâm mà từ đó vạn vật trải rộng với tốc độ chóng mặt, nhấn chìm tất cả quá khứ của anh. Những chuyện chuyện từ trước khi anh sinh ra. Những điều anh đã viết. Những cảnh tượng anh từng nhìn ngắm từ trước tới giờ. Những chòm sao. Những khoảng không vũ trụ tối thẫm mà từ đó có thể ngắm nhìn địa cầu xanh lơ xa tít tắp.

Rồi em mở mắt ra, và tất cả những thứ đó biến mất. Liệu em có thể suy ngẫm thêm một lần nữa được không nhỉ, anh tự hỏi.

Cách suy nghĩ của hai chúng tôi hoàn toàn khác nhau, nhưng chúng tôi là đôi trai gái của thời nguyên thủy. Là nguyên mẫu của tình yêu giữa Adam và Eva. Mọi người con gái đều có những cổ tat như thế và mọi người con trai đều có những phút giây đắm nhìn trong chúng. Như chuỗi xoắn ốc kéo dài bất tận sao chép lẫn nhau.

Như chuỗi ADN. Như vũ trụ bao la rộng lớn.

Khi đó, thật kỳ lạ, nàng nhìn tôi và cười, và nói như đang trả lời tôi.

“Ôi, đẹp quá đi mất! Suốt đời này em sẽ không bao giờ quên.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-lan>